

Иван Йончев
За Родината

Веднъж попитах аз сърната:
– Не ти, не ти ли веч додея
да скиташ вечно из гората,

или не знаеш, че зад нея
поле разстила се безбрежно,
поле цветисто кат градина?

Сърната пръхна и продума:
– Гората любя толкоз нежно,
защото моя е Родина.

* * *

Попитах чайката: – Морето
защо обичаш толкоз ти,
или не знаеш под небето
че има други красоти?

Или не знаеш?... – Но додето
да свърша реч, политна тя
и волно-горда над морето
безбрежно в миг запя:

– Че греят дивно небесата,
брегът че хубав е аз знам,
но знай – за нищо на земята
не ща морето аз да дам.

* * *

Попитах себе си: – Защо ли
обичам таз страна, която
на мен отреди зли неволи
и в мен погуби всичко свято,

в която страдам и линейа
ей тридесета веч година? –
Неволно рекох: – Любя нея,
защото моя е Родина!...

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6433>]